

De jongen die in
foto's sprong

De jongen die in foto's sprong

Joeri Donsu

Schrijver: Joeri Donsu
Coverontwerp: Joejoesan
ISBN: 32700036118
© Joeri Donsu

1 Dromen over het strand

De eerste keer dat ik in een foto sprong, was ik zeven jaar.

Natuurlijk had ik toen niet eens door dat ik het deed. Ik dacht gewoon dat ik in slaap was gevallen en een leuke, maar zeer levendige droom had over een zomers bezoekje aan het strand. Als kind verbaasde ik me nooit over dat soort opmerkelijke dingen. Ik nam aan dat de wereld zo in elkaar stak en ging rustig verder met mijn volgende ontdekking. Dat ik een speciale gave had, daar was ik me niet van bewust.

Met mijn ouders en mijn broer Alain, die al twaalf was, waren we op bezoek bij opa Henry en oma Josephine in hun buitenhuis in Dennisville. Dat ligt op zo'n vier uur rijden van onze woonplaats Catalina City in Connecticut, een staat aan de oostkust van Amerika. In Dennisville hadden opa en oma een oud houten huis aan het water. De meeste mensen zouden het als 'vervallen' omschrijven, maar voor Alain en mij was het ons ultieme avonturenhonk. Bij slecht weer speelden we op zolder. De ruimte zat vol spullen dat door opa en oma als troep werd beschouwd, maar voor ons echte schatten waren. Landkaarten, kleren, gereedschap, foto's, defecte apparaten, vazen, boeken... we vonden elke keer weer nieuwe dingen die we konden gebruiken in onze zelfbedachte fantasiewerelden.

Met mooi weer waren we buiten of maakten we met pa en ma uitstapjes in de omgeving. De boottocht op Cape Cod Bay herinner ik me nog goed. Net als zoveel toeristen probeerden we walvissen te spotten en tegelijkertijd niet zeeziek te worden. Bewapend met twee fotocamera's waarvan één met een grote telelens speurden we gespannen het wateroppervlak af. Ik telde er uiteindelijk drie. Daarna aten we hamburgers en friet bij McDonald's, waar ik ketchup op mijn shirt morste en mijn moeder daarom erg boos

werd. Nu kan ik er hard om lachen, maar toen vond ik het een groot drama.

Op de dag van mijn eerste 'fotosprong' had ik net met Alain de hele tijd buiten gespeeld. Met een hockeystick en een golfclub als geweren slaagden we erin het huis te verdedigen tegen een horde fantasiezombies die ons wilde verslinden. Alain was eigenlijk te oud voor zo'n spel, maar geïnspireerd door de mooie bosrijke omgeving waar achter elke struik een zombie kon schuilen, en de enge horrorfilm die we de avond ervoor hadden gezien, deed hij enthousiast mee. Misschien dat hij op die manier zijn zombiedemonen kon verjagen.

Omstreeks drie uur strompelden we uitgeput de huiskamer in en ploften doodmoe op de bank. Alain viel meteen in slaap, maar ik zat nog vol adrenaline.

'Lekker buiten gespeeld, Jack?', vroeg opa met een glimlach.

Ik was te moe om te antwoorden en knikte daarom alleen maar. Ik voelde mijn wangen nog nagloeien van alle inspanning en mijn rug was nog nat van het zweet. Zombies uitschakelen was eenmaal zwaar werk.

Mijn ouders zaten naast elkaar op de bank en keken in een oud fotoboek dat tussen hen in lag. Ze zagen er gelukkig uit, als een perfect stel dat over vijftig jaar nog steeds lief en leed met elkaar zou delen.

'Ah, hier zag je er schattig uit,' zei mijn vader lachend, wijzend op een foto.

'Daar stond ik met mijn eerste vriendje, Bernard. Hij had die lolly voor me gekocht. Wat een schatje was het toen. Hij gaf me mijn eerste zoen, wist je dat? Dat was onder de grote boom op het schoolplein. Daarna hadden we verkering.'

'Dus dat is die beroemde Bernard? Nou, hij ziet er niet al te snugger uit. En hoelang duurde jullie verkering? Drie dagen? Een week?'

'Je bent gewoon jaloers, Dan!'

‘Kijk eens naar die pet die hij op heeft. Die is nooit in de mode geweest, ook toen niet.’

Mijn moeder schaterde het uit.

Nieuwsgierig geworden door al het gelach pakte ik een ander fotoboek van tafel. Opa ging meteen grijnzend naast me zitten.

‘Dat zijn hele oude foto’s,’ zei hij.

‘Echt, opa?’

‘Ik denk wel... uuuh... zo’n zestig jaar oud. Dat is lang geleden, hè?’

Ik knikte.

‘Ik was toen net zo oud als jij. Een jaar of zeven. Echt een jochie nog. Kijk eens naar deze foto.’

Ik zag een jongen met donker haar die half in het water op een strand stond. Wat onwennig keek hij in de camera, alsof iemand hem ergens op had betrapt. Om hem heen waren nog meer spelende kinderen. Het was een zomerse dag.

‘Kijk, dat ben ik. Een heerlijk dagje aan het strand. Dit was volgens mij Pleasure Beach bij New London, hier niet eens zo ver vandaan. Vind je niet dat ik wat schuldig kijk? Ik dacht dat mijn vader had gezien dat ik zand naar een meisje gooide.’

Ik lachte.

‘Stoute opa,’ zei ik met een gemaakt kwaad gezicht.

Opa lachte.

‘Zeg dat wel. Maar dat meisje had het niet eens in de gaten. Ze had alleen maar oog voor die ene... Oh wacht, je oma roept. Ik ben zo terug, Jack.’

Opa stond op en liep zichtbaar nagenietend van die herinnering de woonkamer uit. Waarschijnlijk had oma hem nodig in de keuken voor het avondeten of moest hij de tafel dekken. Dat zou nog wel even duren. Ik bekeek opa’s foto nog een keer goed. Het was waarschijnlijk een erg hete dag want er waren heel wat mensen naar het strand gekomen. Aan de rand van de foto stond nog net een meisje dat een ijsje in haar hand had. Mmm, daar had ik ook wel trek in.

Grappig. Blijkbaar was opa vroeger ook klein geweest. Wie had dat ooit gedacht? Opeens voelde ik mijn oogleden zwaar worden. Een moment later viel ik in slaap.

Ik werd wakker van geschreeuw om me heen.

Ik lag op het strand van opa's foto. Ik herkende het meteen door de Amerikaanse vlag die even verderop wapperde en de zevenjarige jongen die op dat moment in het water door zijn vader werd gefotografeerd. Dat was mijn opa.

Verbaasd kwam ik wat dichterbij. 'Opa?', zei ik.

Niet de jongen, maar de volwassen man met de camera begon tegen mij te praten.

'Hai, vriend. Zoek je je opa? Ik ben je opa niet, sorry.'

Ik wees naar de jongen in het water.

'Dat is mijn opa,' zei ik.

'Wat bedoel je?'

'Hij gooide zand naar dat meisje,' flapte ik eruit.

'Deed hij dat?' De man trok opeens een boos gezicht. 'Henry, kijk me aan. Ik zei toch dat je dat meisje met rust moest laten?'

Tot mijn schrik begon opa te huilen. Nee, dat liep niet volgens plan. Verklikken is ook niet goed. Ik besloot dat dat een goed moment was om weg te lopen. Ik hoefde er niet per se bij te zijn als mijn opa straf kreeg, ook al was hij hier nog maar een kind.

Nieuwsgierig liep ik verder. Overal zag ik spelende kinderen, lachende mannen in zwembroek en vrouwen die in badpak op een strandlaken lagen te zonnen. Het leek allemaal op een doodgewone stranddag. Toch was hier iets vreemds aan de hand, maar wat? Ik keek nog eens goed om me heen en realiseerde me opeens dat alles er zwart-wit uitzag. Het zand had zandkleurig moeten zijn, de lucht blauw en de Amerikaanse vlag rood, wit en blauw. Maar alles was zwart-wit. Net als in opa's foto.

Ik haalde mijn schouders op en liep verder.

En toen ik uiteindelijk wakker werd, was ik de droom al vergeten.

2 Het is zomervakantie

Het is tien jaar later en mijn eerste fotosprong is wel het laatste dat me op dit moment bezighoudt. Ik zit tijdens de geschiedenisles wat voor me uit te staren met mijn verstand op nul. Niet dat het me niet boeit, want geschiedenis is mijn favoriete vak en meneer Cole één van mijn lievelingsleraren op Fairfield High. Ik ben er ook een kei in, moet ik zeggen. Op de een of andere manier blijven feiten en jaartallen gewoon in mijn hoofd hangen. Op mijn laatste rapport stond ik voor geschiedenis een 9.5, het hoogste cijfer van de school.

Maar vandaag heb ik moeite om bij de les te blijven. Het is veel te warm in de klas en over de stof die meneer Cole behandelt, heb ik zelf al veel gelezen. Deze maand heeft hij het over de grootste tragedies in de Amerikaanse historie - en dat waren er heel wat. De orkaan Katrina, die in 2005 de stad New Orleans blank zette, de vernietiging van de Noord-Amerikaanse indianen in de 19e eeuw en de grote aardbeving van San Francisco in 1906 om er maar enkele te noemen. Ik heb ze allemaal al zelf uitgebreid bestudeerd.

‘Kunt u het nog een beetje volgen, meneer Adams?’

Ik schrik wakker bij het horen van mijn naam.

‘P-pardon, meneer?’

‘Meneer Jack Adams,’ zegt meneer Cole met een glimlach. ‘Waar was je met je gedachten? Al bij de zomervakantie? Straks om drie uur mag je doen wat je wilt, maar dit lesuur ben je nog van mij.’

De klas lacht en ik voel dat ik een kleur krijg.

‘Sorry, meneer.’

‘Dat geeft niet. Als je het tenminste goed kunt maken met het antwoord op mijn vraag. Ik vroeg de klas net de exacte locatie van de plek waar de Titanic in 1912 was gezonken. Enig idee?’

‘Op ongeveer 150 kilometer van de Grand Banks van Newfoundland, meneer.’

‘Zeer goed. En de naam van de hoofdontwerper van het schip? Voor extra bonuspunten?’

‘Was dat niet... Thomas Andrews?’

‘Uitstekend, Jack. Ik wens je nu al een prettige vakantie toe.’

‘Dank u, meneer.’

Achter mijn rug hoor ik iemand ‘*uitslover*’ zeggen en grijnzend steek ik – onzichtbaar voor mijn leraar - mijn middelvinger naar hem op. Dat zal Spike wel zijn geweest. Spike is mijn beste vriend en van hem kan ik het wel hebben. Als meneer Cole verder praat, recht ik mijn rug om nu wel bij de les te blijven.

‘De ramp met de Titanic is het symbool geworden van onze hoogmoed,’ gaat meneer Cole verder. ‘De mens daagde de goden uit met een machine die volgens hen niet kon zinken. Je kunt het een beetje vergelijken met de Toren van Babel uit de Bijbel...’

De stem sterft weg als ik uit het raam kijk. Ik wens dat de zoemer afgaat en de grote vakantie begint. Een paar minuten later gaat mijn wens in vervulling.

Ik grijns.

‘Dat was het, jongens,’ zegt meneer Cole. ‘Ik wens jullie een prettige en vooral leerzame vakantie toe.’

Ik sta op en loop nog even langs de tafel van de leraar.

‘Tot volgend schooljaar, meneer,’ zeg ik terwijl iedereen het lokaal verlaat.

‘Ja, Jack. Lekker een paar weken vrij. Ga je nog iets leuks doen?’

‘Mijn broer Alain komt een weekje langs. Kunnen we weer leuke dingen doen met zijn drieën, net als vroeger.’

‘Ja... Alain. Die heb ik ook nog lesgegeven, toch? Hij was alleen niet zo goed als jij. Een beetje lui zelfs, als ik het me goed herinner. Hoe gaat het met hem?’

‘Erg goed. Hij werkt in New York in één of ander technisch laboratorium. Ik kan de naam van dat bedrijf nooit onthouden,

maar vanavond komt hij thuis dus dan kan ik hem er alles over vragen.'

'Erg fijn. Doe hem de groeten.'

'Zal ik doen, meneer.'

De geschiedenisleraar pakt zijn spullen, knikt nog even en vertrekt. Bij de deur zie ik Spike staan.

'Het lieverdje van de meester,' zegt hij plagend. 'Was die appel op zijn bureau nou van jou?'

'Nee, ik had die appeltaart voor hem gebakken en in de pauze zijn auto gewassen. Nou goed?'

'Eikel.'

Ik lach.

'Kom, we smeren hem. Het is nu vakantie.'

Spike en ik zijn al heel lang vrienden. We wonen ook erg dicht bij elkaar. Mijn huis staat aan Georgestreet, Spikes appartement ligt tweehonderd meter verderop aan Deer Hill Avenue. Hij woont daar alleen met zijn moeder Jill, aangezien zijn vader er een paar jaar geleden vandoor is gegaan met zijn secretaresse. Hij heeft hem sinds die tijd niet meer gezien. Volgens mij loopt onze vriendschap al vanaf dat we peuters waren en in dezelfde crèche terecht kwamen. Toen we ook nog eens in dezelfde klas van de basisschool waren geplaatst, werden we onafscheidelijk. Behalve bij geschiedenis dan, het enige vak waar Spike naast Samantha Spitsberger kan zitten, het meisje waar hij een oogje op heeft. Dat hij het hele schooljaar nog niets bij haar heeft bereikt, lijkt hem niet af te schrikken. Hij praat over Samantha alsof ze al zijn vriendin is.

'Wat zag ze er weer prachtig uit vandaag, hè?'

'Samantha? Oh, dat is me niet opgevallen.'

'Ze glimlachte naar me toen ik haar mijn pen gaf. Ik zei natuurlijk dat ze hem mocht houden. Die pen, bedoel ik dan.'

'Jee, een echte doorbraak. Gefeliciteerd, Spike.'

'Volgens mij vindt ze me wel leuk. Wat denk jij?'

'Ik denk dat Samantha elke nacht over je droomt. Ze is helemaal gek van je, al jaren. Ze is alleen te verlegen om de eerste stap te zetten. Jullie zijn voor elkaar geschapen.'

'Wow, denk je dat echt?'

Ik stop met lopen en kijk mijn vriend droog aan.

'Tuurlijk niet, gek.'

'Eikel.'

We zijn buitengekomen en lopen naar het fietsenrek.

'Hey, Jack,' hoor ik opeens achter me. 'Prettige vakantie, hè?'

Ik kijk om en zie een blond meisje op de fiets stappen en me lachend aankijken.

'Hé, Megan,' antwoord ik. 'Jij ook. Ga je nog weg?'

'We gaan met zijn allen een reis door Europa maken. We beginnen in Londen en steken dan het kanaal over naar ...'

'Nederland?', vul ik aan.

'Ja, Nederland. Of was het Holland? Waar ligt Amsterdam?'

'Dat moet Nederland zijn,' zegt Spike voorzichtig.

'Ja, Nederland. Daarna nemen we de trein naar Parijs en het vliegtuig naar Kreta.'

'Klinkt goed,' zeg ik. 'Ik zou ook wel een keer naar Europa willen.'

'Dat komt vast wel een keer. Tot in september.'

'Ik zie je, Megan.'

'Prettige vakantie!'

Als het meisje weg is, stoot Spike me aan.

'Dat was Megan Hooper!'

'Ja, dus?'

'Je hebt me nooit verteld dat jullie zo 'close' waren!'

'Ik heb haar een paar keer bijles gegeven in wiskunde en sindsdien groeten we elkaar.'

'Jij en Megan? Mazzelpik!'

'We groeten elkaar alleen, Spike. Dat doen mensen wel vaker als ze elkaar tegenkomen.'

‘Ben je gek? Heb je haar blik gezien? Ze wil jou, Jack.’

‘Tuurlijk, jij bent de expert.’

‘Maar ik heb echt gelijk!’

‘Ja, ja.’

Als we bij onze fietsen zijn, kijk ik nog even naar het schoolgebouw van Fairfield High.

‘Ik zal het missen, de komende weken,’ grijns ik.

‘Ik ook. Hoewel hij ongetwijfeld nog wel zal opduiken als ik een nachtmerrie heb. School weet je altijd te vinden. En volgens mij spookt het er.’

‘Tuurlijk. Rijd je met me mee naar huis?’

‘Negative, Sir! Ik heb over een half uur een afspraak bij McDonald’s voor een vakantiebaantje.’

‘Oh ja, dat heb je me verteld. Gaat dat dan toch door?’

‘Het lijkt erop. Mijn moeder heeft geen zin dat ik de hele zomervakantie zit te niksen en we kunnen best wat extra geld gebruiken. En jij?’

‘Och, ik weet het niet. Misschien ga ik voor twee of drie weken ergens aan de slag. Mijn vader heeft waarschijnlijk wel wat voor me. Kan ik op de zaak werken. Ik zie het wel.’

‘Oké, ik spreek je later nog wel.’

En met een duim omhoog fietst Spike weg.

Ik pak mijn iPhone en zie dat ik een oproep van mijn vader heb gemist.

Dat is vreemd: hij belt me anders nooit onder schooltijd.

Snel druk ik op de sneltoets van mijn telefoon, maar krijg meteen zijn voicemail te pakken. Of hij is in gesprek of mijn vader heeft zijn mobiel uitstaan.

Dan moet dat maar even wachten.

3 Mijn broer Alain

In de tien jaar na mijn eerste fotosprong is er veel veranderd. Oma Josephine stierf twee jaar na ons bezoek door een hartstilstand. Op een middag viel ze zo maar op de grond toen ze de trap afliep. De ambulance was er snel bij, maar helaas mocht het niet baten. Opa Henry heeft dat verlies nooit goed kunnen verwerken. Hij werd een kluizenaar die zich schuilhield in een huis vol verduisterde kamers. Hij huurde een jongen uit de buurt om boodschappen voor hem te doen en deed zelden de deur nog open. Nadat er Alzheimer bij hem was geconstateerd, ging het nog sneller bergafwaarts. Hij woont nu in een speciaal verpleeghuis in Danbury. Mijn vader en ik bezoeken hem nog regelmatig, maar de momenten waarop hij ons herkent zijn erg schaars. Meestal kijkt hij glazig voor zich uit en mompelt onverstaanbare woorden.

Vijf jaar geleden ontmoette mijn moeder een andere man en werd stapelverliefd. Een jaar later scheidde mijn ouders. Ma vertrok naar Afrika om samen met haar nieuwe vlam in een hospitaal te werken. Ik heb haar al twee jaar niet gezien. We hebben zelfs niet ge-Facetimed. Mijn vader bleef hier om voor Alain en mij te zorgen en heeft sinds die breuk geen nieuwe vriendin gehad. Een tijd lang hadden Spike en ik nog geprobeerd onze beide ouders aan elkaar te koppelen. Ze zijn zelfs één avond met elkaar uitgegaan, maar daar bleef het bij. Misschien maar beter ook, want hoe lief en aardig Spikes ma ook is, ik zou haar nooit als nieuwe moeder kunnen zien.

Mijn broer Alain had na de middelbare school geen zin om verder te studeren en vertrok meteen naar New York om daar werk te zoeken. Dankzij de connecties van mijn vader, die een zaak heeft die gespecialiseerd is in het verhuizen van bedrijven, kon hij meteen aan de slag als fietskoerier. Een half jaar geleden is Alain overgestapt naar *Somnium Inc.*, een particuliere firma die nieuwe

technieken voor het leger ontwikkelt. Als een overtuigd pacifist had mijn vader het daar in het begin best moeilijk mee. Maar zolang het legaal werk was, kon hij het Alain toch moeilijk verbieden.

Mijn broer werkt in een wetenschappelijk laboratorium ergens in de wijk SoHo in Manhattan. Wat hij daar precies doet, heeft hij ons nog niet verteld. Vanavond hoop ik er meer over te horen.

Door het vooruitzicht op enkele schoolloze weken ben ik zo enthousiast dat ik de rit naar huis sneller afleg dan normaal. Jammer genoeg moet ik daar wel meteen de prijs voor betalen. Als ik de oprit naar onze garage oprij en de fiets tegen de veranda heb gezet, moet ik naar mijn inhaler grijpen.

‘Verdomde astma,’ mopper ik.

Ik neem twee halen en voel me dan wat beter. Nee, een marathonrenner zal ik nooit worden. Als ik in mijn tas kijk, zie ik dat ik nog weinig capsules over heb. Die moet ik binnenkort maar weer bestellen.

Tot mijn verbazing staat de zwarte Ford Expedition van mijn vader voor het huis geparkeerd. Dat is gek: normaal moet hij nog drie uur doorwerken. Snel loop ik onze veranda op en open ik ongerust de deur. Is mijn vader voor Alain wat vroeger naar huis gegaan? Of is er iets op de zaak gebeurd?

‘Pa? Ben je binnen?’

Ik kijk om me heen. Het huis lijkt leeg.

‘Pa, ben je thuis? Heb je Alain opgehaald?’

‘Ik ben hier’, hoor ik een stem boven zeggen.

Bezorgd loop ik de trap op.

Boven tref ik mijn vader in zijn slaapkamer aan. Hij is zijn koffer aan het inpakken.

‘Pa? Wat is er allemaal aan de hand?’

‘Jack, pak ook een tas in. We gaan naar New York.’

‘New York? Waarom?’

‘Het gaat om Alain.’

'Wat?'

'Neem je Nike tas maar. Die heb ik al klaargelegd op je bed.'

Nu snap ik er niets meer van.

'Time out, pa. Wat is er allemaal gebeurd? Zit Alain in de problemen?'

Mijn vader houdt op met inpakken en zucht.

'Ik kreeg ongeveer een uur geleden een telefoontje van meneer Deacon, Alains baas.'

'Meneer Deacon?'

'Van Somnium Inc., ja. Hij vertelde me dat er... iets met Alain was gebeurd.'

Er gaat een rilling door mijn lijf. 'Wat dan?'

'Dat kon hij niet over de telefoon vertellen. We moesten naar New York komen om het zelf te zien.'

'En meer vertelde hij niet?'

'Nee.'

Ik kijk mijn vader verbijsterd aan. Mijn keel is helemaal droog.

'L-leeft Alain nog?'

Weer zucht mijn vader.

'Ik denk het wel, Jack.'

'Je denkt van wel? Dit gaat om je zoon! Wat zei die meneer Deacon dan niet allemaal?'

'Denk je dat ik niet alle antwoorden uit zijn mond heb willen trekken? Hij ontweek het antwoord steeds. Deacon zei niets over de gezondheid van Alain. We moeten er gewoon zo snel mogelijk naar toe, dus ik wil over enkele minuten in de auto zitten. Ze hebben voor ons een hotel geboekt in Greenwich Village. Pak dus snel je tas in, dan gaan we.'

'Oké, ik ga al,' zeg ik als ik mijn vaders frustratie merk. 'Hoeveel dagen blijven we weg?'

'Ik heb geen idee. Reken voor de zekerheid maar op een hele week. Maar voor hetzelfde geld zijn we morgen weer thuis.'

'Oké.'

Vijf minuten later rijden we de straat uit.

De weg naar New York leggen we vrijwel zwijgend af.

Mijn pa piekert waarschijnlijk over Alain. Dat is wat vaders doen, denk ik. Het ene rampscenario na het andere zal in zijn gedachten voorbijtrekken.

Een ongeluk op het werk? Wat kunnen we met die informatie als we niet eens weten wat voor werk Alain doet?

‘Moeten we ma hier niet over bellen of mailen?’

‘En wat moeten we haar vertellen? We weten nog niets.’

Mijn vader klinkt geërgerd, maar dat zal ook wel kunnen komen omdat mijn moeder niet zijn favoriete gespreksonderwerp is.

‘Ja, je hebt gelijk,’ zeg ik. ‘Misschien moeten we dat pas doen als we weten wat er precies aan de hand is.’

Tactisch verander ik maar van onderwerp.

‘Alles verder goed met de zaak? Nog mooie opdrachten binnengekomen voor Adams on the Road?’

Adams on the road is het verhuisbedrijf van mijn vader.

‘Het gaat allemaal prima. Ik ben in gesprek om een mooie order binnen te halen van Althena Houses, een makelaarskantoor. Het is zelfs een hele keten. Veel werk dus.’

‘Dat zou mooi zijn.’

‘Dat zou het zeker.’

Om half zes parkeren we de auto voor het Washington Square Hotel in Greenwich Village en checkt mijn vader in. Ondanks de duistere reden waarom we hier zijn, heb ik nu toch een beetje een vakantiegevoel. New York is eenmaal mijn favoriete stad. Fifth Avenue, de Empire State Building, SoHo, de Brooklyn Bridge, Times Square, Central Park, The High Line... hier is altijd wel wat te doen. Het wordt niet voor niets ‘de stad die nooit slaapt’ genoemd.

De hotelkamer is eenvoudig maar schoon, heeft zelfs een aparte woonkamer en ook het uitzicht op Washington Square Park is

prachtig. Maar als ik naar het ongeruste gezicht van mijn vader kijk, weet ik dat dit geen vakantie is.

Wat is er in hemelsnaam met Alain gebeurd?

4 Gebeld

Tussen alle wolkenkrabbers van de Business District is de wijk Greenwich Village in Manhattan bijna een oase van rust. Hier vind je veel laagbouw, bomen en pleintjes. Voor mij is dit de gezelligste plek van de stad. Ik ben blij dat we hier in een hotel zitten en ik verheug me erop om in de buurt rond te wandelen. Niet dat we daar veel tijd voor zouden hebben, maar toch.

We eten een hapje in een restaurant aan Cornelia Street en in de tussentijd probeert mijn vader meneer Deacon te bereiken. Helaas neemt die zijn mobiel niet op.

‘Verdomme,’ vloekt mijn vader. ‘Waar kan die man toch zijn?’

‘Wat heb je allemaal met hem afgesproken?’

‘Het enige dat hij vertelde, is dat Alain in de problemen zat en dat we zo snel mogelijk naar New York moesten komen. Hij kreeg daarna weer een ander telefoontje, dus zei hij dat hij vanavond weer contact met ons zou opnemen. Hij had het blijkbaar erg druk.’

‘Hoe vaak heb je hem nu alweer proberen te bereiken? Drie keer? Vier keer?’

‘Zoiets, ja. Maar zijn mobiel schakelt steeds meteen over op zijn voicemail.’

‘En we hebben verder geen adres of zo? Kunnen we Alains appartement niet bezoeken?’

‘Daar woont hij niet meer. Op kantoor heb ik hem meteen opgebeld en kreeg zijn huisbaas aan de lijn. Alain was al twee maanden geleden verhuisd naar een ander, onbekend adres.’

‘Waarom heeft hij ons daar niets over gezegd?’

‘Geen idee.’

‘En zijn mobiel?’

‘Daar kreeg ik iemand anders aan de lijn. Blijkbaar heeft hij alweer een ander nummer... of helemaal geen mobiel meer.’

Terug op onze hotelkamer kan ik niets anders doen dan televisiekijken. Mijn vader heeft zijn laptop aangedaan en checkt wat berichten van zijn zaak. Ook die moet draaiende worden gehouden. Voor mij is het een wonder dat zijn verhuisfirma het nog zo goed doet. De aanhoudende crisis heeft ook in zijn tak veel faillissementen opgeleverd, maar tot nu toe is Adams on the Road de dans ontsprongen.

Op televisie meldt het journaal dat er weer overstromingen in Brazilië zijn en dat de onbemande NASA-verkenner Perseverance na zes maanden reizen eindelijk op Mars is geland. De robot op wielen gaat vooral onderzoeken of er ooit leven was op de rode planeet. Een bekende Hollywood acteur heeft zich weer laten opnemen in een afkickkliniek en in New York is de zoon van de rijke zakenman Alexander Thorpe ontvoerd. De politie wacht op een teken van leven en een bericht van de ouders, die ongetwijfeld met een geld-eis zullen komen.

Nee, er is geen item gewijd aan mijn broer.

Ik zap verder en blijf bij een aflevering van The Simpsons hangen. Deze heb ik al eerder gezien. Bart wil stuntman worden en Homer dondert op een pijnlijke wijze van een rots af. Even vergeet ik het mysterie van Alain en laat me helemaal gaan. Als Homer voor de tweede keer naar beneden dondert, rollen de tranen over mijn wangen van het lachen.

Opeens gaat de mobiel van mijn vader af. Het is meneer Deacon.

Gespannen neemt mijn vader op.

‘Hallo, met Dan Adams.’

Ik houd mijn adem in als ik mijn vader hoor praten.

‘Een drukke dag? Dat snap ik, meneer Deacon. Ik ben alleen erg benieuwd naar mijn zoon, dat zult u wel begrijpen. Wanneer kunnen we hem zien?’

In de verte hoor ik de stem van Alains baas. Mijn vader knikt een paar keer en schrijft dan iets op.

‘Morgenochtend vroeg. Hoe laat? Acht uur? Nee, dat is prima. Dan zien we u dan. Wat zegt u? Ja, Jack is er ook. Hij heeft nu zomervakantie. Ik kom morgen samen met hem naar u toe.’

Mijn pa knikt een paar keer.

‘Oké... ja... geen probleem... Ja, ik heb het adres opgeschreven. We zullen er zijn. Tot morgen.’

Met zijn duim omhoog verbreekt mijn vader de verbinding.

‘En?’, vraag ik.

‘We moeten nog even geduld hebben. Morgenochtend om acht uur hebben we een afspraak met meneer Deacon. Dan zal alles duidelijk worden.’

‘Hoe erg is het met Alain? Is hij gewond?’

‘Zijn toestand is stabiel. Hij is buiten levensgevaar.’

‘Wat is er met hem gebeurd? Heeft hij een ongeluk gehad?’

‘Zoiets ja. Een ongeluk in het laboratorium.’

‘En?’

‘En meer kon meneer Deacon niet zeggen.’

Ik kijk mijn pa teleurgesteld aan.

‘En nu?’

‘Nu kunnen we beter gaan slapen, want we moeten morgen vroeg op. Om acht uur stipt wil ik bij hen voor de deur staan. En geen minuut later.’

5 Project Polaroid

‘Het spijt me erg dat ik jullie zo lang heb laten wachten,’ zegt meneer Deacon met een zucht. ‘Er zijn gisteravond enkele dingen gebeurd die mijn aandacht nodig hadden.’

‘Begrijpelijk,’ zegt mijn vader met een stalen gezicht. ‘Geen probleem.’

Natuurlijk weet ik dat mijn pa liegt.

Volgens mij heeft hij geen oog dicht gedaan vannacht en wilde hij niets liever dan meteen naar het laboratorium afreizen. De onzekerheid over het lot van Alain maakt ons beiden gek.

‘Vertel ons over mijn zoon,’ zegt mijn vader zo luchtig mogelijk. ‘En maak ons duidelijk waarom we hem niet meteen kunnen zien. Want de spanning begint een beetje ondraaglijk te worden.’

Ik lach om de opmerking van mijn pa. ‘De spanning begint een beetje ondraaglijk te worden?’ Dat is nog maar zacht uitgedrukt.

Verrast kijkt meneer Deacon me aan en glimlacht dan ook.

‘Tuurlijk, meneer Adams. En Jack natuurlijk. Fijn dat jullie naar ons bedrijf konden komen.’

We bevinden ons in een ruim kantoor. Het heeft ons even gekost om de ingang naar het laboratorium te vinden, maar het is ons gelukt. De hoofdingang bleek zich in een klein zijstraatje te bevinden. Een dame in pak leidde ons vanuit de balie meteen naar boven, naar de tweede etage. Daar werden we opgewacht door meneer Deacon zelf, die ook een keurig maatpak aanhad. Hij heeft grijs haar, een goed bijgehouden baardje en flinke wallen onder zijn ogen. Ik schat hem op een jaar of vijftig.

‘Maar willen jullie misschien eerst wat drinken? Koffie of zo? Iets fris?’

‘Koffie is lekker,’ zeg ik. ‘Pa ook?’

Mijn vader knikt.

‘Met melk en suiker alstublieft.’

‘Geen probleem. Nathalie, kun je koffie voor onze gasten halen? En voor mij ook graag. Dank je wel.’

De vrouw die bij de deur stond te wachten, verdwijnt en Deacon glimlacht ons nerveus toe.

‘Kent u Somnium Inc.’, begint hij dan.

‘Jullie zijn een bedrijf dat nieuwe technieken ontwikkelt voor defensie,’ antwoordt mijn vader.

‘Heel goed. Ik zeg altijd: we zitten helaas in een business die nog steeds nodig is. Amerika moet zichzelf kunnen verdedigen en onze vijand zit ook niet stil. Technische ontwikkelingen blijven belangrijk om de strijd niet te verliezen. Terrorisme zal ook over twintig jaar nog bestaan.’

‘Wat maakt u hier eigenlijk precies?’, vraag ik. ‘Spionageapparatuur? Wapens?’

‘We doen hier voornamelijk veel onderzoek, Jack. Technieken die elders zijn uitgevonden, bijvoorbeeld een slaapgas, worden hier eerst uitgetest.’

‘Dat is duidelijk,’ zegt mijn vader. ‘Maar kunt u ons vertellen waar Alain zich mee bezig hield?’

‘Graag, meneer Adams. Op dit moment houden we ons bezig met één groot onderzoek: Project Polaroid. En voor ik verder ga, wil ik benadrukken dat niets wat jullie hier zien of horen naar buiten mag worden gebracht. Dit is allemaal strikt geheim.’

‘Natuurlijk,’ zegt mijn vader.

‘Goed. Project Polaroid houdt zich bezig met... droomonderzoek. En dan met name het gericht kunnen dromen. Als je weet dat je droomt, kun je de droom een beetje beïnvloeden. Zoiets noem je een bewuste droom.’

‘Of een lucide droom,’ zegt mijn vader. ‘Ja, daar heb ik van gehoord.’

‘Dat is mooi. Met Project Polaroid proberen we gebieden te verkennen waar we nog nooit eerder zijn geweest. We hebben ontdekt dat je in een droomtoestand uit je lichaam kunt treden en bij wijze van spreken een bioscoop kunt ingaan om een film te

zien. Sterker nog: eenmaal uit je lichaam is het zelfs mogelijk om... in de tijd te reizen.'

'Bent u serieus?', vraagt mijn pa. 'Is dat echt mogelijk?'

'Het vergt veel training, maar met behulp van je eigen mentale kracht en bepaalde... laten we zeggen... ongevaarlijke stimulerende drugs is zoiets te doen, ja.'

Nathalie komt de kamer binnen met drie kopjes koffie. Ze legt ze voor ons neer op tafel. Mijn vader doet de melk en de suiker er zelf in.

'Wel merkten we dat het handig was om onze proefpersoon een doel te geven,' gaat Deacon verder. 'Een baken zagezegd. Zoals een vuurtoren voor een schip op zee. Een plek waar hij zich op kon richten.'

'En wat gebruikten jullie daarvoor?', vraag ik.

'Een foto. Een doodgewone foto. Als we onze proefpersoon vlak voor het slapen op een afbeelding lieten concentreren, dan was het voor hem mogelijk om naar het moment van de foto te springen, ook al was die in het verre verleden opgenomen.'

'Echt tijdreizen dus,' zeg ik verwonderd.

'Dat klopt. Maar alleen je geest gaat naar het verleden. Je lichaam blijft hier in het heden.'

'Je geest is in het verleden, maar je lichaam blijft in het heden,' herhaalt mijn vader. 'Hoe werkt dat precies?'

'De mensen in het verleden kunnen je wel zien. Je aanraken is alleen onmogelijk, want je hebt daar geen lichaam. Er kan je daar dus ook niets overkomen. Je bent daar eigenlijk een soort hologram. Helaas kan niet iedereen meedoen aan het droomproject. De ene persoon heeft meer verbeeldingskracht dan de andere. Enkele mensen blijken voor het fotospringen zelfs een natuurlijke aanleg te hebben. Zoals uw zoon Alain.'

'Alain?'

'Inderdaad. Alain kwam in eerste instantie bij ons om op de administratie te werken. Iemand vertelde hem over dit project en hij wilde zich daar meteen voor opgeven. Gek, ik heb nog nooit

zo'n gedreven persoon gezien. Nadat we hem medisch hadden onderzocht, bleek hij de ideale kandidaat te zijn.'

'Onze Alain?', vraagt mijn vader verrast.

'Bij zijn proefdromen had hij een extreem hoge mate van luciditeit. Van de vijf proefkonijnen is hij ook de enige die is overgebleven.'

Mijn vader leunt bezorgd naar voren.

'Het feit dat u ons met spoed naar New York heeft laten overkomen, betekent waarschijnlijk dat er iets ergs gebeurd is. Een ongeluk of zo? Wat is er misgegaan?'

Meneer Deacon knikt.

'Laat ik eerst zeggen dat Alain precies wist wat voor gevaren hij tegemoet ging. Hij heeft zelfs een document ondertekend waarin hij...-'

'HET KAN ME NIET SCHELEN WAT HIJ HEEFT ONDERTEKEND!', briest mijn vader. 'IK WIL GEWOON WETEN WAT ER MET MIJN ZOON IS GEBEURD!'

Ik schrik van de woede-uitbarsting van mijn pa, maar geef hem wel gelijk. Alain zit in de problemen en we willen allemaal dat hij eruit komt.

'Oké...', zegt Deacon verdedigend. 'U heeft helemaal gelijk. Ik zal het u proberen uit te leggen.'

Hij neemt eerst een slok koffie voordat hij verder gaat.

'We... we zijn nu zes maanden bezig met Project Polaroid en Alain... hij is inmiddels een ervaren fotospringer geworden. Hij weet precies hoe het moet en heeft al hele handleidingen en rapporten geschreven. Een schat van informatie dus voor wetenschappers zoals wij. Elke dag maakte hij wel één of twee fotosprongen, maar...'

'Maar wat?', zegt mijn vader.

'Maar van zijn laatste missie is hij niet teruggekomen.'

'Hoe bedoelt u?', vraag ik. 'Waar is Alain nu?'

'Je broer is gewoon hier. Tenminste, zijn lichaam. Maar zijn geest is ergens ver weg en we hebben geen flauw idee waar. Alain

maakte weleens privé uitstapjes. Hij nam dan een concertfoto van bijvoorbeeld Michael Jackson, Amy Winehouse of Prince en sprong dan naar dat optreden toe. Heel logisch natuurlijk. Ik zou ook nog weleens een concert van Elvis Presley willen bijwonen. Het probleem is dus dat hij niet altijd bijhield welke sprongen hij maakte.'

'Dus jullie weten niet in welke foto hij is gesprongen?', vraag ik.

'Dat klopt. En aangezien Alain onze enige actieve fotospringer was, hadden we tot vandaag geen mogelijkheid om daarachter te komen. Daarom heb ik jullie hulp ingeroepen.'

'Onze hulp?', vraagt mijn vader. 'Hoe bedoelt u dat?'

'Heel eenvoudig, meneer Adams. We hebben alle redenen om aan te nemen dat Jack de enige is die zijn broer kan terugvinden.'

'Waarom zegt u dat?'

'Uw zoon Jack... wij weten vrijwel zeker dat hij ook een fotospringer is.'

6 Ik ben een fotospringer

Meneer Deacon heeft gelijk.

Onbewust heb ik eigenlijk altijd al geweten dat ik iets dergelijks kon. Ik heb er alleen nooit een naam aan gegeven. Waar mijn dromen over gingen, hield ik altijd voor me. Dat ze zich vaak afspeelden in foto's die ik net daarvoor had gezien, beschouwde ik gewoon als toeval. Tot vandaag.

Dat is blijkbaar wat ik ben: *een fotospringer*.

'Mijn andere zoon Jack? Hoe weet u dat?'

'Door de verhalen van Alain. Het schijnt dat je in je slaap praat, Jack. Bovendien heb je ook veel dromen met Alain doorgenomen.'

Zoals die brand in dat padvindershuis in Bear Mountain State Park?’

Ik draai mijn hoofd weg.

‘Wat is dat met die droom over Bear Mountain State Park?’, vraagt mijn vader. ‘Jack? Waar heeft hij het over?’

‘Ik was toen elf,’ zeg ik. ‘Ik zag een bericht in de krant met een foto over een brand in een padvindershuis. Alain plaagde me ermee omdat ik toen graag padvinder wilde worden. ‘Wil je levend verbranden?’, zei hij tegen me. ‘Want dit is wat er met padvindertjes gebeurt als ze stout zijn geweest. Kijk maar, Jack.’

Ik lag in bed en wilde de foto niet zien, maar Alain hield steeds het krantenartikel voor me. ‘Houd op!’, schreeuwde ik, maar hij ging gewoon door. Daarom draaide ik me om en deed net alsof ik in slaap gevallen was. Even later gebeurde dat ook en toen droomde ik dat ik bij die brand was.’

‘Toeval. Dat gebeurt mij soms ook. Je hebt iets op tv gezien en dan droom je er ook over.’

‘Laat Jack even doorvertellen,’ zegt Deacon. ‘Het verhaal is nog niet af. Toch, Jack?’

Ik aarzel.

‘Ik droom dat ik aan de rand van het padvindershuis sta. In de verte zie ik allemaal mensen. Brandweermannen, toeschouwers... Ook de journalist die de foto maakt, is daar. Een agent roept dat ik weg moet gaan: het is hier te gevaarlijk. Maar ik zie een hond uit het brandende huis rennen. Het dier stopt voor mij en wenkt me dat ik mee moet komen. Gek, hij kijkt me recht aan en doet dan zo met zijn hoofd: ‘Kom mee, Jack.’ Ik denk: ‘Dit is toch maar een droom. Mij kan niets overkomen.’ Dus ik loop mee. Maar de hond gaat het huis niet in, hij springt door de half kapotte deur die naar de kelder leidt. Door de spleet zie ik daar een oude vrouw liggen. Ik weet niet of ze dood of bewusteloos is. Ik weet dat ik haar nooit in mijn eentje kan optillen, dus ik ren terug. Ik kom wat brandweermannen tegen en schreeuw dat er in de kelder een

oude vrouw ligt. Ze rammen de deur open en halen de vrouw eruit.'

'Vertel je vader over de krant,' zegt Deacon.

'Als ik de volgende dag de krant er weer bij haal, zie ik dat het bericht veranderd is. De laatste regel van het nieuwsbericht luidt: 'Een oude zwerfster die zich in de kelder had verstopt, kon nog maar net worden gered. Ze maakt het goed.' Ik weet zeker dat die zin er eerst niet bij stond.'

'Wat betekent dat?', vraagt mijn pa.

'Ik weet het niet zeker,' zegt Deacon. 'Maar het lijkt erop alsof Jack met zijn droom het verleden heeft veranderd. Eigenlijk zou die zwerfster doodgaan, maar door zijn droom, of beter gezegd: onbewuste tijdsprong, wist Jack haar te redden. Niet dat het veel uitmaakte, want die oude vrouw ging een maand later alsnog dood nadat ze was aangereden door een vrachtauto.'

Even heerst er een stilte.

'Ik... ik geloof er helemaal niets van,' zegt mijn vader.

'Alain heeft me over nog veel meer voorbeelden verteld, meneer Adams. Jacks droom over de grote aardbeving in San Francisco, bijvoorbeeld.'

'San Francisco?'

'Ja, die ene uit 1906. Die hele grote. Vertel het maar, Jack.'

Ik aarzel. Meneer Deacon lijkt wel veel over mij te weten. Maar ja, ik heb toch echt een keer over die aardbeving gedroomd. Badend in het zweet werd ik wakker. Alain vertelde me dat hij me had horen schreeuwen, zo erg was het.

'Ik weet het niet. Ik was geloof ik tien of zo. Ik ging Alains kamer in omdat ik op zoek was naar een schaar. Op zijn bureau zag ik een boek uit de bibliotheek liggen. Alain was bezig met een aardrijkskundewerkstuk over San Francisco. Ik bladerde door het boek en zag deze foto... een groot gebouw in brand. Toen ik even later ging slapen, droomde ik erover. Ik was in een stad en overall was vuur. Mensen in paniek, schreeuwende kinderen, mannen die in het puin op zoek gingen naar overlevenden... De zon was maar